

In memoriam ds. Aad Westerdijk

Op 11 juli 2016 is overleden, in de leeftijd van 71 jaar, ds. Adrianus Westerdijk. Gehuwd was ds. Aad met Joke Westerdijk – Bijl en uit dit huwelijk zijn de vier kinderen Arjen, Marcèle, Stephan en Reonald geboren. Er zijn acht kleinkinderen. Aad was een lieve en zorgzame man, als vader en opa.

Hij was een kindervriend en mensenmens.

Bovenaan de rouwkaart staat Jesaja 43:1 geschreven *Vreest niet, want Ik heb u verlost. Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn*. Deze tekst stond tevens centraal in de Dienst van Woord en Gebed, gehouden in het Kruispunt, de Kerk waar Aad 15 jaar als predikant aan verbonden is geweest te Maasdijk.

In de huiskamer van Aad en Joke hangt het schilderij van het schip van Aad's vader, midden op zee in woelige baren. Alsof je de zee hoort bruisen, en dat geluid was Aad dierbaar. Zijn vader, een visser, is niet oud geworden, maar heeft veel betekend voor hem.

Dat hij Dienaar van het Woord geworden is, is een lange weg geweest. Het heeft er altijd wel ingezet, maar leek lange tijd onbereikbaar. Aad werd onderwijzer, meester, en hoofd van de school, zoals het heette. Maar er werd doorgestudeerd, en gewerkt, het lampje boven zijn bureau ging pas laat uit. Joke heeft veel opgevangen, en dat is altijd gebleven, liefdevol, blijmoedig, biddend en vol vertrouwen.

Aad Westerdijk was een familiemens maar was dit ook in zijn werk. Het lijkt zo vanzelfsprekend: broeders en zusters, een klassieke benadering van de leden van de gemeente, maakt duidelijk dat je als familie aan elkaar bent gegeven. Je houdt elkaar dus vast door dik en dun, door verdriet en vreugde heen. Zo schreef Aad zijn stukjes in het kerkblad ook altijd, doorspekt met veel persoonlijke punten, en vooral heel hartelijk en liefdevol. Zo kon hij zijn vele bezoekerwerk ook doen: hartelijk en nabij. Hij kon dat als een vader doen, met geduld, heel veel begrip, zonder veroordeling. Hij kon bij je komen zitten met een arm om de schouder, met een traan in zijn ogen, met geduld en uithoudingsvermogen, steeds maar weer. Niet met veroordeling en felle toon, maar wel hoopvol, met gevouwen handen ook, gelovig en vol vertrouwen. Was niet één van zijn kenmerkende uitroepen tijdens een preek "zeker weten"? Heel nabij, luisterend naar jouw verhaal, jouw plezier, jouw pijn, om dan na lang geluisterd te hebben samen met jou Gods aangezicht te zoeken. En dan ook om op zondag zijn toga aan te doen, dat was voor Aad het symbool en het gezag dat hij van God uit sprak, niet vanuit zichzelf. Vanuit geloof: zeker weten, om het te onderstrepen, om er echt aan vast te houden.

Zo trok hij met een groep geloofsleerlingen door de Bijbel en door de vragen heen, om dan tenslotte na hun geloofsbelijdenis op Witte Donderdag het brood te breken en het avondmaal te vieren. Hij ging met jonge ouders in hun vreugde maar ook hun onzekerheid naar het doopvont bij het zacht klaterend water. Hij hield van de spelende kinderen om een speelse kinderdienst te houden. Zo ging hij tussen de jongeren zitten in hun hartverscheurende gemis van iemand uit hun hok. Hij zat aan de rand van een ziekbed met bijna net zo veel tranen als de kinderen. Hij kon het niet laten, ondanks zijn eerdere hartfalen en nierproblemen, om toch weer pastor te zijn, deuren die vele jaren gesloten waren geweest, gingen open in Rozenburg.

En toen hij deze ziekte kreeg, die te sterk was om te overleven, zei hij oprecht: "*Vrees niet ...*" zoals geschreven staat bovenaan de kaart, want "als ik nu niet leef naar wat ik altijd verkondigd heb, ben ik geen knip voor de neus waard".

Visser zijn is niet alleen varen onder een blauwe hemel en bij rustige zee, het gaat door ook in de storm. Ternauwernood predikant geworden kwam de ziekte bij Joke. Om met elkaar als gezin daarin de weg te vinden vraagt veel liefde. Het schip van het gezin had gelukkig Jezus als stuurman aan boord, in vertrouwen gingen jullie verder.

Vier dagen voor zijn overlijden waren we bij elkaar, in de kring met heel het gezin. We hebben gebeden, en toen veerde hij op, "dit is zoooo mooi". Vervuld van liefde heeft hij elk in de ogen gezien, één voor één, en liefde gegeven, elk gezegend.

In Jesaja spreekt een profeet tussen de mensen, die het allemaal niet begrijpen. Het lijkt wel of God er niets van af weet: onze situatie, onze wanhoop, onze moeite en pijn. Zou God in het machtsvertoon van deze wereld en in de aanvechting van het persoonlijk leven nabij kunnen zijn? Ja, zegt deze profeet, Hij is als een Heiland. God is een mens die nabij komt – in Jezus als Zijn Zoon. Maar ook in elk mens die met liefde luistert, die met stomheid geslagen jou een glas water reikt, die met geduld en toewijding toch maar volhoudt, en dan de handen vouwt, en dan "zeker weten" toch gelooft.

Aad Westerdijk zag zichzelf als klein, alleen Zijn Heiland was groot. Daar wilde hij naar toe wijzen. "Ik heb je bij je naam geroepen" zegt Zijn Heiland tegen hem, maar ook tegen ons. "Ga met God, dan ga je goed" hield Aad ons voor. Elk op jouw wijze, maar met Hem, dan ga je goed. Hij gaat immers met ons – zelfs als het water over je heenslaat. Mag dit Joke, de kinderen en hun gezinnen en allen tot vrede en troost zijn.

Ds. Piet Rozeboom, in liefdevolle vriendschap.